

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.76/2014/8. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2015. évi január hó 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az emberölés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék B.335/2014/12. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a szabadságvesztés tartamát 8 (nyolc) évre enyhíti,
- a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani,
- a bűnjelként lefoglalt és 5. sorszám alatt nyilvántartott vérgyanús szennyeződés és a 12. sorszám alatt nyilvántartott DNS-minta lefoglalásának megszüntetésére és megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést mellőzi, és azoknak az iratok mellékleteként történő kezelését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2014. évi július hó 14. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék B.335/2014/12. számú, 2014. július 14. napján kelt ítéletével vádlottat emberölés büntette miatt 10 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, rendelkezett a bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a tényállás kisebb mértékű kiegészítése mellett az elsőfokú bíróság ítéletének akként történő megváltoztatását indítványozta, hogy a

másodfokú bíróság a bűnjelként lefoglalt anyagmaradványokat az iratok mellékleteként rendelje kezelni, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A másodfokú bíróság a vádlottnak és védőjének büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését megalapozottnak találta.

A vádlott és védője által bejelentett jogorvoslati kérelmek alapján a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás alapvetően hiánytalan, és teljes, azonban annak kiegészítése, illetve helyesbítése szükséges a másodfokú eljárásban.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészíti ki, illetve helyesbíti:

Tévesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott büntetlen előéletű, őt ugyanis a Nagykanizsai Városi Bíróság a 2012. szeptember 10-én jogerőre emelkedett 7.B.498/2011/12. számú ítéletével garázdaság vétsége miatt 250.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

A sértett 1982. április 24-én született.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján az ítélet 3. oldalának 1. bekezdésében foglaltakat akként szükséges helyesbíteni, hogy a sértettet ért ütések *legalább* közepes erejűek voltak.

A vádlott nem szenved és a cselekmény elkövetésekor sem szenvedett az elmeműködés olyan kóros állapotában, mely kizárta vagy korlátozta volna a cselekménye társadalomra veszélyességének felismerésében, illetve e felismerésnek megfelelő cselekvésben *(a nyomozati iratok 284. oldalán található igazságügyi pszichiáter és pszichológus szakértői vélemény tartalma)*.

A vádlott 2013. december 23. napján 1 óra 35 perckor ai Rendőrkapitányságon foganatosított gyanúsított kihallgatásán szerzett tudomást arról, hogy a **sértett** elhalálozott.

A tényállás a másodfokú bíróság által eszközölt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel megalapozottá vált, az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság ténymegállapításainak kellő indokát adta, az ügyben lehetséges bizonyítékokat maradéktalanul értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A törvényszék által megállapított és a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás a vádlott büntetőjogi felelősségének elismerésére is kiterjedő beismerő vallomásán és az ezt alátámasztó egyéb terhelő bizonyítékokon alapul.

A vádlott nem vitatta, hogy bántalmazta a **sértettet**, védekezése pusztán arra irányult, hogy nem állt szándékában a sértett megölése.

A törvényszék a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján helyesen járt el, amikor a vádlott ezen védekezését nem fogadta el. Tényként volt ugyanis rögzíthető, hogy kizárólag a terhelt bántalmazta legalább közepes erővel a sértettet, aki a bántalmazás helyszínén elhalálozott, és akinek az életét a gyors orvosi beavatkozás sem tudta volna megmenteni.

Mindezen körülmények alapján tehát a terheltben nyilvánvalóan fel kellett merülnie annak, hogy bántalmazása a sértett halálát is okozhatja, melybe belenyugodva cselekedett.

Ezért a törvényszék a fellebbviteli bíróság szerint is helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel. A másodfokú bíróság azonban az enyhítő körülmények köréből mellőzte a vádlott büntetlen előéletére történő utalást és a terhére súlyosító körülményként értékelte, hogy volt már büntetve.

Az elsőfokú bíróság - a fentiekben írtak szerint - helyesen ismerte fel, hogy a vádlott szándéka nem irányult célzatosan, egyenes szándékkal a sértett életének kioltására, azonban a halálos eredmény bekövetkezésének lehetőségét tudatának át kellett fognia, és az iránt legalább közömbös maradt. Ennek helyes felismerése ellenére elmulasztotta a vádlott javára enyhítő körülményként értékelni a szándékának eshetőleges voltát.

A többnyire helyesen feltárt bűnösségi körülmények alapján a törvényszék eltúlzottan súlyos büntetést szabott ki, melynek során figyelmen kívül hagyta a Btk.35.§ (1) bekezdésében foglaltakat.

A Btk.35.§ (1) bekezdése alapján ugyanis ha a bíróság szabadságvesztést szab ki, annak a végrehajtását fogházban, börtönben vagy fegyházban rendeli végrehajtani.

Kétségtelen tény, hogy a vádlott büntetett előéletű, azonban ennek ténye - az elkövetés körülményeit és a vádlott személyiségét is figyelembe véve - sem

indokolja a büntetési tétel középértékével egyező tartamú szabadságvesztés kiszabását.

Ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát 8 évre enyhítette, és azt börtönben rendelte végrehajtani.

A törvényszék a bűnjelként lefoglalt vérgyanús szennyeződéssel és DNS-mintával kapcsolatban tévesen rendelkezett azok megsemmisítéséről. A Be.151.§-ának 2013. július 1. napjától hatályos szövegéhez fűzött indokolás szerint - melyet a BH2008/296. számú eseti döntés is alátámaszt - azok a tárgyak, amelyeket a büntetőeljárás során a nyomok megőrzése, láthatóvá tétele, szakértői vizsgálat alá vonhatósága, ezáltal a bizonyítékként felhasználhatóság érdekében készítenek, a büntetőügy iratainak részét (mellékletét) képezik, ekként az érdemi döntést követően elkobzásukra vagy megsemmisítésük elrendelésére nem kerülhet sor.

Ezért a másodfokú bíróság - egyetértve a fellebbviteli főügyészség indítványában foglaltakkal - a vérgyanús szennyeződés és a DNS minta lefoglalásának megszüntetésére és megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést mellőzte, és elrendelte azok iratok mellékletekénti kezelését.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetőjogi jogkövetkezményre és a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés tekintetében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés tartamába történő beszámítása a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdésén alapszik.

P é c s, 2015. január 14.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró,
Dr.Hudvágner András s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék B.335/2014/12. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.76/2014/8. számú ítéletében írt változtatással a 2015. évi január hó 14. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke